

וכתב הרמב"ן (בפסוק יד) ואני תמה, כשהוציא הכתוב (לעיל ב, יב) מלאו דשאור קרבן ראשית, למה לא אמר גם כן קרבן תודה, וכתב, וזו אינה שאלה*, כי הכתוב אמר (שם) ואל המזבח לא יעלו לריח ניחוח, ולחם התודה אין ממנו למזבח כלום, שאינו טעון אלא תנופה. ואולי לא הוצרך הכתוב לשזור השאור אלא בעבור הדבש, שלא נתפרש בבכורים שיבואו מן הדבש, וכלל השאור עמו ואמר בשניהם קרבן ראשית תקריבו אותם לה', אבל בשאור המפורש במקומו (כאן) אין צריך לפרוט אותו.

ומה שתירץ לפי שאין מלחם תודה לריח ניחוח, אינו תירוץ, שהרי גם משתי הלחם אין מהם למזבח, אלא חשיב להו ריח ניחוח בשביל הכבשים שעמהם, וגם בתודה הרי הזבח עמהן*, ואני כבר כתבתי למעלה (ב, יב) שאינו קשה, שלא פרט אלא בבאים חובה, ותודה באה על נדבה*:

טז וממחרת והנותר ממנו יאכל. פירש"י, ו'ו של "והנותר" יתירה היא. וכתב הרמב"ן, ולפי דעתי ענין הכתוב בעבור שאמר "וביום הקריבו את זבחו יאכל וממחרת", והיה במשמע שיהיה מצוה בשני ימים, שיאכל מקצתו ביום הראשון ויניח מקצתו למחר, לפיכך חזר לבאר "והנותר" במקרה*, יאכל במחרת הנזכר, ולא שיהא מצוה לאוכלו בשני ימים:

יז והנותר מבשר הזבח ביום השלישי באש ישרף. לא שיהא מותר לאכול בלילה שניה שקודם יום שלישי, שהרי אינו נאכל אלא לשני ימים ולילה אחד (וזבחים נו, ב), אלא פירוש והנותר מבשר הזבח אחר זמנו, דהיינו סוף יום שני, באש ישרף ביום השלישי, ובא ללמד על שריפת קדשים שתהיה דוקא ביום ולא בלילה, אע"פ שכבר נפסל מלאכול* (רמב"ן):

כה כי כל אוכל חלב מן הבהמה אשר יקריב ממנה קרבן לה'. לאו בבהמה שהיא עצמה קרבן קאמר ולמעוטי חולין, דלהא לא אצטריך, דפשיטא דחלב בהמה של

הבינו כי לשיטת הרמב"ן מצוה לאכול קרבן שלמים כולו ביום הראשון, אבל מד' רבינו נראה כי עיקר הדרשה למעט שלא נאמר שמצוה לאוכלו בשני ימים, אלא אם רוצה אוכל כולו ביום ראשון, ואם רוצה אוכל מקצתו בלבד ביום ראשון והנותר ביום המחרת, ועיין בס' "יקב אפרים" שכך הבין ג"כ פי' הרמב"ן, עייש"ה. יז אע"פ שכבר נפסל מלאכול. כ"ה גם בס' מושב זקנים בשם הרא"ש, והרמב"ן הוסיף: "כמו שהקרבן כשרים ביום", ר"ל ששריפת הנותר היא מעין הקרבה. ובאב"ע בד"ה באש ישרף כתב: "כאשר נשרפו האימורים, לא ישרף על גבי המזבח". אך לפי הרמב"ן שמדמה להקרבן כשרים ביום משמע ששריפת נותר היא כנגד הקרבן כשר (שחיטה וזריקה) שהיא דוקא ביום וצ"ע (עי' בס' "יקב אפרים").

עשרה למצה, שלוש חלות לעשרון (רמב"ן). וזו אינה שאלה.... עיין ברמב"ן מהד' ש', בפנים יפות ובתכלת מרדכי ובכור זהב, ובכלי חמדה הסב את ד' הרמב"ן בדרך אחרת, עיי"ש. וע"ע במילואים. וגם בתודה הרי הזבח עמהן. ב"פני ירושלם" ביאר דשאני שתי הלחם שהכבשים באים בגללם, כמש"כ (להלן כג, יח) והקרבנות על הלחם, שפי' בגללו, כמו שפירש"י שם (ומקורו בתו"כ ובמנחות מה, ב) אבל לחמי תודה אין הזבח בא בגללם, אלא אדרבה הם באים בגללו כמו שפי' הרמב"ן (כאן) לכן לא היה הפסוק צריך להתיר את חימוצם, כי אין למזבח בהם כלום. באה על הנדבה. כ"ה בס' מושב זקנים [ובכתי"מ ומ"ג: באה נמי בחובה (?)]. טז "והנותר" במקרה. האחרונים (שו"ת חכם צבי סי' קנא. אור שמח הל' מעשה הקרבנות פ"י ה"ו)

